Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fiți gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul XIII nr. 33 (817) * joi 17 august 1961 * 8 pagini 30 bani

Te așteptăm cu drag 23 August

...Casa pionierilor din Oradea și-a propus să țină un concurs „Drumeții veseli", să felicite „Muncitorii fruntași, eroi ai zilelor noastre". Să pregătească cîntece și recitări, să organizeze o excursie la Pădurea Paleu, locul unde s-au dat lupte pentru eliberarea orașului Oradea. Să facă circuitul orașului, oprindu-se la casele memoriale „Ludovic Minski", „Bella Brainer", „Haia Lifșitz" și alte locuri, legate de trecutul de luptă al clasei muncitoare.

...Pionierii din Gireș au alcătuit un mic muzeu de istorie. In cinstea zilei de 23 August, ei și-au luat angajamentul să sporească numărul exponatelor arheologice și să sistematizeze mai bine materialul documentar al muzeului. De asemenea, au participat la acțiuni de muncă patriotică, ajutîndu-i pe colectiviști să strîngă recolta din grădina de zarzavat, sau la ferma de vaci și viței. Ei pregătesc și o serbare, ce va avea loc în cadrul gospodăriei colective, unde Gheran Maria, pionieră din clasa a IV-a va recita poezia „23 August", colegul ei Tabără Mihai poezia „Partidului", iar corul va interpreta cîntecele: „Să fii partidului oștean" și „Republică măreață vatră".

...Pionierii din Șimleu pregătesc în cinstea lui 23 August recenzii la cărțile „Setea" și „Mitrea Cocor", desfășoară un concurs „Pentru cel mai bun articol la gazeta de perete"; organizează o excursie la hidrocentrala de la Aștileu și la G.A.C.-Camăr. Pionierii din Șimleu pregătesc, de asemenea, tablouri și sculpturi, inspirate din viața nouă a patriei.

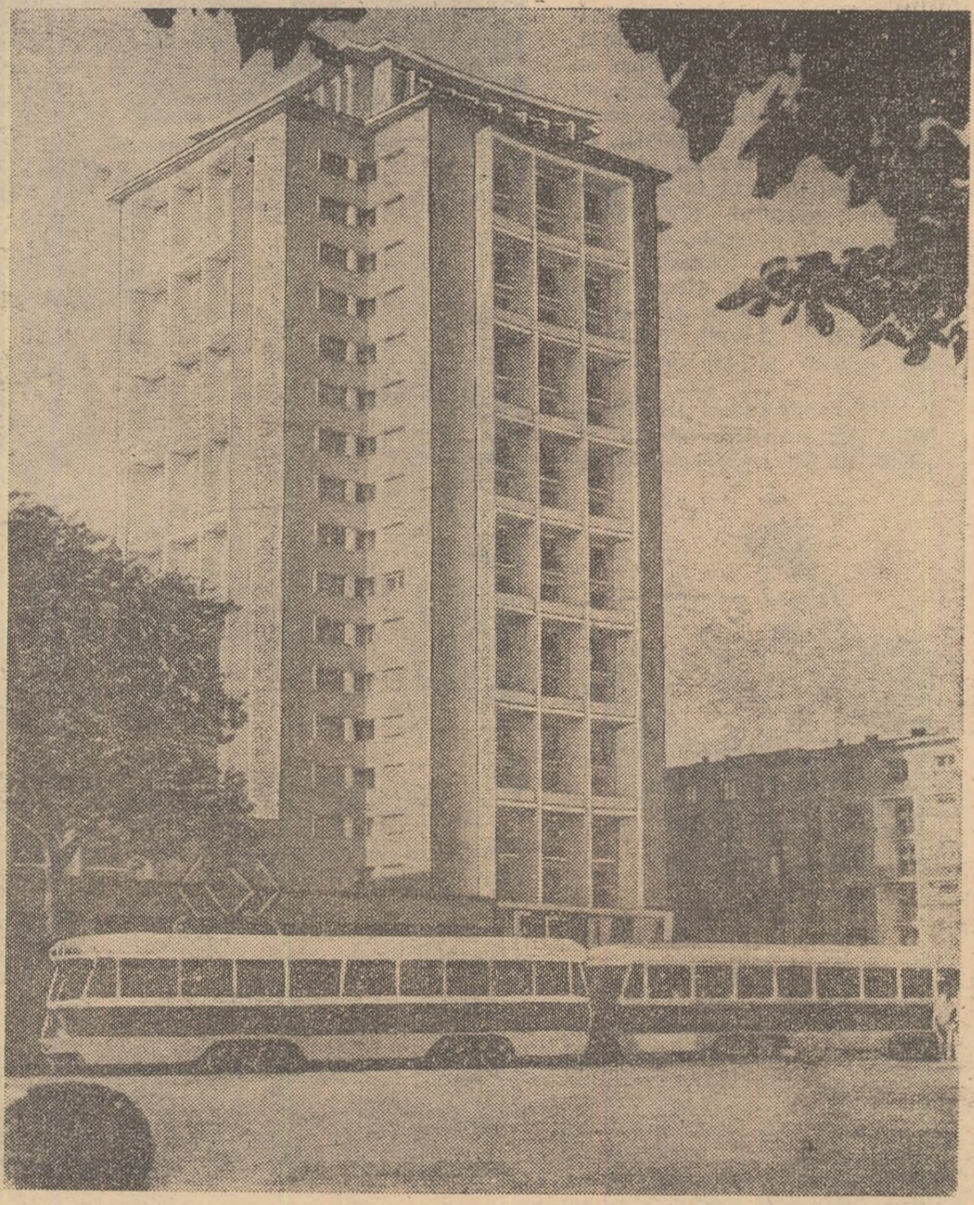
Vizitînd litoralul

Am fost în excursie. Ce mîndru sînt că patria noastră socialistă, sub conducerea partidului drag, înflorește mereu. Excursia pe litoralul Mării Negre ne-a arătat încă o dată cît de rapid se înmulțesc construcțiile masive, moderne și frumoase. Am vizitat stațiunile de pe litoral și am văzut ce frumos e amenajată plaja, cît de multe blocuri s-au construit, ce confortabile sînt. Am văzut cantinele, restaurantele, cluburile. Oamenii muncii veniți la odihnă au tot ce le trebuie, ei se odihnesc în condiții minunate.

O dată cu aceasta am vizitat, bineînțeles, și orașul Constanța. Noua gară ne-a uimit. La fel și blocurile nou construite. Am fost și în port. S-au dus demult vremurile cînd aici muncitorii se încovoiau sub povara greutăților uriașe. Munca este astăzi mecanizată.

Vizita pe litoralul Mării Negre ne-a plăcut foarte mult. Ea ne-a ajutat să cunoaștem încă o parte din realizările minunate ale patriei noastre dragi.

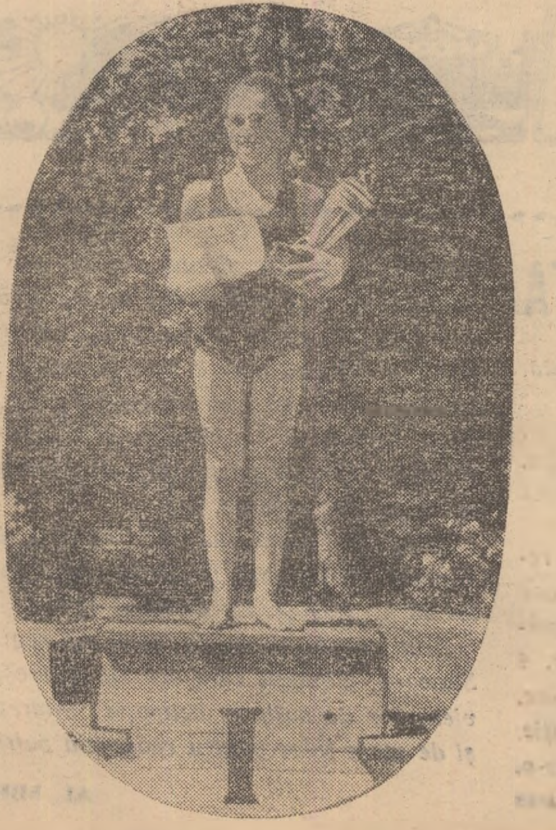
Pionierul
TRIF NICOLAE
cl. a VI-a,
Școala de 7 ani nr. 12,
Sibiu.

Din noul peisaj arhitectonic bucureștean

Cupa de natație a Scînteii pionierului

Reprezentanta raionului I. V. Stalin a primit Cupa „Scînteii pionierului"

După săptămîni de-a rîndul de dispute palpitante, în cadrul fazelor pe tabără și pe raion, cei mai buni pionieri înotători din Capitală s-au întîlnit duminică dimineața la Palatul pionierilor pentru a-și disputa întîietatea în finala celei de a XI-a ediții a Cupei „Scînteii pionierului" la înot, tradiționala competiție sportivă închinată zilei de 23 August.

Actuala ediție, prin performanțele realizate în faza pe raion, se anunță extrem de disputată.

După festivitatea de deschidere, emoționați, concurenții își așteaptă rîndul la start. Dar iată că arbitrul principal dă semnalul de începere. Din rîndul celor 74 de finaliști se desprind opt băieți, care se îndreaptă spre locul de start. Prima probă: 33 m bras. Un fluierat scurt și iată pe primii concurenți în lupta cu secundele. Spectatorii veniți în număr mare încurajează frenetic pe reprezentantul raionului lor. Cine va cîștiga oare? După aproximativ 20 m, din rîndul înotătorilor, micuțul Wehter Peter reușește să ia un avans din ce în ce mai mare. Acest lucru i-a ambiționat și pe ceilalți. Peter însă nu mai poate fi ajuns și astfel el cîștigă această probă cu 30 sec. Pentru această frumoasă performanță realizată, Peter este aplaudat și îmbrățișat de colegii lui de echipă. Trebuie să știți că Peter nu are decît 9 ani. În proba de liber, pe aceeași distanță, Marin Andrei reușește să cîștige primul loc cu 23"6/10. Acum e rîndul fetelor. La 33 m liber printre concurente se află și Simionescu Carmen din raionul Grivița Roșie. Ea este una din favoritele acestei probe. Toți cei prezenți admiră eleganța cu care înoată. Carmen luptă cu multă voință și reușește să cîștige cu 24"8/10. Această performanță este superioară cu 1"7/10 timpului realizat de pioniera Trohani Anca la finala celei de a VII-a ediții a Cupei. În proba 33 m bras, Zacu Mioara corectează și ea performanța realizată în 1957 de către Radian Irina, cu 3"4/10, adică în loc de 34"4/10 cît realizase atunci Irina, Mioara cîștigă această probă cu 31 sec.

La categoria a II-a, 12—14 ani, printre finaliști am văzut-o din nou și pe Pușcașu Doina. Doina participă pentru a șasea oară la finala tradiționalei noastre competiții sportive. Și, ca și în anii trecuți, Doina și la actuala ediție s-a prezentat la înălțime. Ea a obținut în proba de 66 m liber locul II.

Dintre băieți, cea mai frumoasă impresie au lăsat-o Bancu Constantin, cîștigătorul probei de 66 m liber și Ioniță Alexandru, cîștigătorul probei de 66 m bras. După aproape o oră de concurs, probele finalei s-au încheiat cu ștafeta 4x33 m băieți și fete și 4x66 m băieți și fete. La prima categorie, ștafeta este cîștigată de reprezentantele raionului Stalin și de reprezentanții raionului 1 Mai. Iar la categoria a II-a, atît la fete cît și la băieți, ștafeta este cîștigată de reprezentanții raionului Stalin.

Cupa „Scînteii pionierului" ediția

RADU POPA

(Continuare în pag. 7-a)

La sfîrșitul concursului... o amintire plăcută

Din viața pionierească

Angajamentul solemn

În sala de festivități a Casei pionierilor din Timișoara se discutau probleme importante: formarea omului-cetățean.

ANGAJAMENTUL SOLEMN ESTE UN LEGĂMÎNT PE TOATĂ VIAȚA...

„...Era în luna august a anului trecut. De două zile se stîrnise o furtună năprasnică. În orașul Timișoara se întrerupsese curentul, iar în regiune, ruperea legăturilor însemna pagube materiale.

Cîte 48 sau 56 de ore fără odihnă, somn, lipsindu-se de mîncare, tineri de la întreprinderea noastră, în majoritate foști pionieri, urmînd exemplul comuniștilor Bogdan Tiberiu, Poșa Ludovic și alții au muncit la zeci de kilometri în afara orașului, pentru restabilirea liniei de curent electric. Astfel au dovedit, că organizația de pionieri, și mai apoi Uniunea Tineretului Muncitor, au crescut oameni de nădejde, gata oricînd să-și respecte angajamentul solemn"

Apoi, tovarășul inginer Marco Balekics de la I.R.E.-Banatul, tăcu. Fostul pionier de acum 12 ani, comunistul de azi, părea că retrăiește, plin de emoție, imaginea acelei zile, cînd a primit cravata. De atunci, zi de zi, el și tinerii utemiști despre care vorbea, s-au străduit să dovedească că-și respectă cuvîntul dat.

Cînd un tovarăș de-al tău este în impas, cînd nu se poate descurca la fel de bine ca tine, ajută-l!

ANGAJAMENTUL PIONIERESC NU ESTE O CHESTIUNE PERSONALĂ. El trebuie să devină o strădanie permanentă a ta, pentru ca, acolo unde muncești, colectivul din care faci parte, să fie fruntaș. Să nu te bucure niciodată succesele personale atîta timp cît în colectivul în care trăiești și muncești mai sînt codași... „Eu lucrez la „Industria lînei" din Timișoara, a început tovarășa Barbara Schmidt. Brigada din care fac eu parte este formată aproape în întregime din foști pionieri, astăzi utemiști și membri de partid, și timp de trei ani de zile noi am fost fruntași în producție. Dorința noastră permanentă este să obținem lucru de cea mai bună calitate. Ce-i minunat în brigada noastră, e că nimeni nu a uitat zilele cînd purta cravata roșie. Fiecare membru al brigăzii noastre este disciplinat, noi toți ne străduim să dăm un randament mare. Am schimbat detașamentul cu brigada, școala cu fabrica și copilăria cu tinerețea. Am învățat să prețuim această calitate a comuniștilor: ajutorul tovarășesc. Dacă cineva greșește, este ajutat de întreaga brigadă. Am auzit că și voi vă ajutați unul pe altul. Așa spune și îndemnul vostru: „Învață tu bine, dar ajută-l și pe tovarășul tău...".

...UN CETĂȚEAN DEMN ȘI NOU AL PATRIEI NOASTRE TREBUIE SĂ ÎNVEȚE MEREU, CU PASIUNE, PENTRU A PUTEA DEVENI CU ADEVĂRAT UN LUPTĂTOR DÎRZ, CINSTIT ȘI CURAJOS PENTRU VICTORIA SOCIALISMULUI ÎN PATRIA NOASTRĂ...

„Am 20 de ani și lucrez la Fabrica de încălțăminte „Nikos Beloianis" — spune un tînăr muncitor. Meseria mi-am ales-o încă de pe vremea cînd pionier fiind, am vizitat această fabrică. După terminarea școlii, am intrat în fabrică la secția de creație. Acum sînt creator de modele și am terminat clasa a XI-a la curs seral. Partidul ne îndrumă spre o tehnică înaintată, cu metodele avansate, acestea toate mi-au dovedit că nu poți fi un muncitor înaintat, capabil să stăpînești tehnica modernă, fără cultură. Fiecare om cinstit din țara noastră luptă pentru desăvîrșirea construirii socialismului. Și socialismul, are nevoie de oameni instruiți, pricepuți. Iată pentru ce, învățătura nu se termină o dată cu terminarea școlii".

Era rîndul pionierilor să împărtășească din munca lor.

„În clasa noastră, a VII-a, doi pionieri împiedicau mersul înainte al clasei: Țiclete Doru și Ioniță Elena spune Bugescu Maria, președinta unității de la Școala medie nr. 3. Doru „învăța" doar cînd știa că va fi ascultat, cînd îi mai lipsea o notă. Atunci reușea să „împuște" un 5 și era foarte bucuros. Elena era o colegă nouă și slabă la învățătură. Pe primul trimestru era corigentă. În ambele cazuri detașamentul a intervenit la timp și cu folos: Doru nu s-a mai mulțumit cu note „suficiente", iar Elena a promovat.

Era tîrziu, cînd pionierii din orașul Timișoara s-au despărțit de oaspeții lor dragi. Angajamentul solemn devenise acum și mai clar. Era călăuza și lor deuna.

[illegible]

Pe aceste locuri s-au dat lupte

Întotdeauna, în preajma marilor sărbători, o chemare interioară căreia simți nevoia să i te supui, îți îndreaptă pașii spre Muzeul de Istorie a Partidului Muncitoresc Romîn. Vrei să mai privești încă o dată, și încă o dată, toate fotografiile, inscripțiile, documentele, tot ce-ți vorbește de lupta celor care au căzut pentru ca noi toți să trăim în libertate. Muncitorii din fabrici și uzine, țărani de pe întinsele ogoare ale gospodăriilor colective, tineri utemiști și pionieri, cu toții merg grupuri, grupuri în aceste zile la muzeu. O astfel de vizită a fost și începutul unei alte acțiuni a pionierilor din tabăra locală nr. 1 a raionului Gheorghe Gheorghiu-Dej din Capitală.

— Băneasa, Otopeni, Pipera, citi pe un panou-schemă, Vasile Marian. Aici a luptat și un unchi al meu!...

— Și ceferistul, vecinul nostru, a fost în formațiile patriotice care au luptat pentru apărarea Bucureștiului, adăugă altcineva.

— Mulți ostași și-au dat viața luptînd împotriva fascismului. Uite, aici, steagurile unităților militare, spuse Gheorghiță Mariana.

Discuția începută în sala muzeului, pe baza unor fotografii și scheme, a fost continuată la fața locului. Căci în zilele următoare, au pornit spre Podul Băneasa, aeroport și pădure, locuri unde unități militare și formațiuni patriotice sub conducerea Partidului Comunist Romîn au dat lupte în timpul insurecției armate de la 23 August 1944.

Hristenco Dumitru privește cu atenție placa comemorativă, unde au adus buchete de flori. Flori roșii, florile recunoștinței. Gîndurile și faptele celor care le-au depus vor fi însă adevărata recunoștință veșnică.

GETA COSTIN

An de an numărul cărților pentru copii crește mereu, ele sînt din ce în ce mai interesante, mai frumoase. Numai în cursul anului 1961, pînă la 1 august, în Editura tineretului au apărut peste 60 titluri de cărți pentru copii.

★

În „Parcul copiilor" din centrul orașului Galați, copiii petrec minunat. Adeseori poți auzi o asemenea discuție:

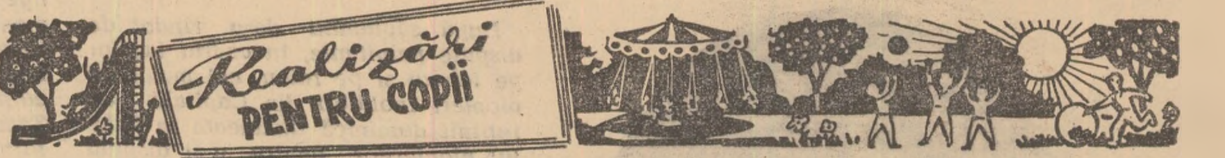
— Cine se dă cu mine în leagăn?

— Eu mă dau pe tobogan.

— Mie îmi place filmul. La cinematograful Pif-Paf a venit un film nou!

★

Pentru voi, dragi prieteni, muncitorii și tehnicienii de la secția de jucării a Fabricii de confecții din Botoșani, produc 39 modele noi de jucării. Și în multe alte fabrici se lucrează modele noi și variate. Ele sînt gata să ia drumul magazinelor, iar de acolo la voi, acasă.

O OCUPAȚIE INTERESANTĂ

Ploua mereu, ploua cu găleata. Altădată, copiii s-ar fi bucurat, astăzi însă...

— Dacă și astăzi mai plouă, să știți că terminăm frunza, a spus Grigor Alexandra.

— Poate pe seară stă, i-a răspuns cineva.

Ploaia n-a stat, dar „problema" au rezolvat-o tot ei. Cultura viermilor de mătase este pentru ei o ocupație plăcută, interesantă și pionierii de la Școala de 7 ani nr. 4 din Dorohoi, nu voiau să se facă de rușine, așa că frunza de dud a ajuns la destinație. Cu rîndul s-au urcat în pomi și au cules-o. Coaja dudului alunecă și trebuiau să urce cu atenție. Eftimie Ecaterina, Ailoaie Ilie, Grigor Maria și mulți alții au lucrat în acest timp cu multă perseverență. S-au îngrijit să culeagă frunze, să hrănească viermii de mătase, să facă curățenie, și să păstreze în cameră umiditatea necesară. Rezultatul? Din 20 gr semințe au obținut 40 kg gogoși de calitate.

Rezultate bune au mai obținut și alți pionieri. In comuna Brăilești s-au realizat tot 40 kg gogoși. La Ripiceni 12 kg.

Anul acesta, în multe școli din regiunea Suceava, pionierii s-au ocupat cu creșterea viermilor de mătase, ocupație interesantă și de mare folos pentru economia patriei.

AL. MIHU

PRIETENIE

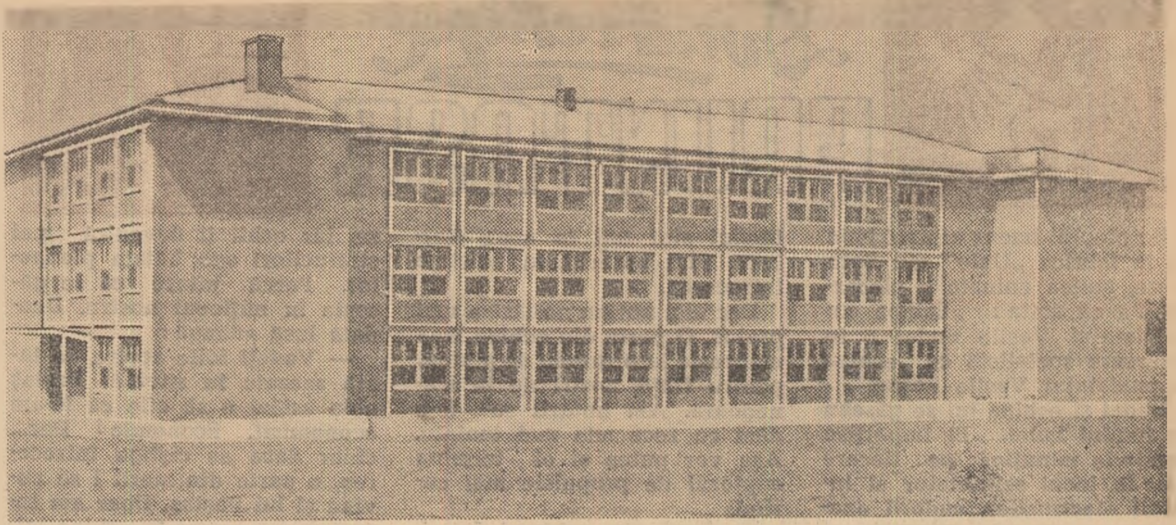
Comuna Ciumbrud din regiunea Cluj, comună mare, cuprinzînd mai multe sate, a cunoscut anul acesta zile deosebite, sărbătorești. Rînd pe rînd, în Gîmbași, Pagida și alte sate din comună, s-au înființat gospodării agricole colective. De fiecare dată, cînd se inaugura vreo colectivă, pionierii erau nelipsiți. Soseau în mijlocul colectiviștilor ca să le bucure privirile și auzul cu cîntece înălțătoare, versuri avîntate și iureșul vioi al dansurilor populare locale. Colectiviștii zîmbeau satisfăcuți de surpriza pe care le-o pregătiseră pionierii. Purtătorii cravatelor roșii, emoționați, dar siguri de măiestria lor, se întreceau să fie la înălțimea programului artistic, să cinstească sărbătorește momentul solemn al înființării unei noi colective. Dar simțămintele de dragoste împărtășite de pionieri pentru colectivă, nu s-au oprit numai aici. Ei au înțeles un lucru important: că nu-i de ajuns să fii alături de prietenii tăi numai la serbări, ci și la treabă. Și ori de cîte ori au avut prilejul, mîinile lor harnice au știut să-și dovedească ajutorul cu același măiestrie. Îi atrăgea munca pe ogoarele gospodăriei. Mulți dintre ei, în timp ce plivеau și răreau suprafața însămînțată cu sfeclă furajeră, sau strîngeau nuiele pentru legatul viei, sau porneau pe cîmpurile plantate cu cartofi să distrugă gîndacul de Colorado, ori se aflau pe miriște în căutarea spicelor de grîu, se și vedeau în viitor colectiviști, tovarăși de muncă ai oamenilor pe care-i respectau și cărora le dădeau acum ajutorul lor pionieresc.

Colectiviștii din comună au împărtășit cu drag prietenia pionierilor. Și iată că, atunci cînd și pionierii au avut nevoie de ajutor, colectiviștii au fost alături de ei. Le-au oferit mașini pentru lucrările agricole ce trebuiau efectuate pe lotul școlar, au reparat uneltele agricole ale școlii în atelierul colectivei.

Zi de zi, prietenia lor crește mai frumoasă și mai plină de roade.

M. DIACONU

Încă o școală nouă. Pe strada Sporturilor din cartierul Colentina — București, s-a terminat un nou local de școală. Pionierii și școlarii vor învăța în clase mari, luminoase, vor avea laboratoare, tot ce le trebuie pentru a-și însuși temeinic lecțiile predate.

LANTERNA

În seara aceea a stat mult, mult de tot la fereastră, luminînd cîmpul, cu lanterna ce și-o cumpărase de la cooperativă. Ca prin ceață, se vedeau grajdurile gospodăriei, magazia doldora de grîne, căminul cultural, școala, stația de radioficare. Cîte lucruri frumoase și noi nu s-au înfiripat în anii aceștia în satul lor — Tărian, de pe Criș!

A adormit tîrziu și cu grija că a doua zi era de serviciu pe școală. A adormit și cu bucuria în inimă, ca va arăta colegilor că are lanternă. O lanternă care luminează departe.

...Satul dormea încă. A ajuns. Școala, e în deplină liniște. Liniștea zorilor. Harnic, cu știință și pricepere, Barna Crăciunel, din clasa a III-a, deschise geamurile să se aerisească clasa, privi încă o dată fotografia de la întîlnirea ce o avuseseră ei, pionierii, cu grănicerii, puțin mai înainte. Ce frumos le vorbise atunci căpitanul de grăniceri despre patrie, despre cinstea de a-i păzi hotarele!

A venit totuși prea devreme. S-a așezat într-o bancă...

...Poate că ațipise și căzuse pradă unui vis. Dar nu. A simțit bine. O mînă grea îi strîngea piciorul ca în clește. O răsuflare pripită, sălbatică, de animal hăituit i se revărsa peste obraz. Se rostogoli sub bancă. Pentru un moment simți că piciorul i-a devenit slobod. Degetele lui nervoase apăsară butonul lanternei și se făcu lumină. O lumină ce cuprinse în unghiurile ei o siluetă masivă, înfricoșătoare, interminabilă. Gura nu mai putea rosti un cuvînt. Brațele erau ca paralizate. Își dădea seama că un dușman se ascunsese în clasa lor dragă. Ar fi vrut să țipe dar pe cine să cheme? Școala nu avea vecini. Afară, se auziră totuși pași. Omul ieși pe ușa scrîșnind. Lui Barna Crăciun nu i-a fost frică. Învățase de la grăniceri să nu se teamă de nimic. Se gîndea că atunci cînd va fi mare, poate va deveni și el grănicer. Cu acest gînd, cu lanterna aprinsă, o porni pe urmele omului. Îl văzuse bine. Se ascunse într-o căpiță de fîn...

A doua zi a fost adunare de pionieri. Învățătorul Paul Aurel l-a lăudat în fața careului. El, pionierul Barna Crăciun, ajutase la prinderea unui dușman, ce era urmărit de grăniceri. Lanterna cumpărată în ajun, a devenit astfel celebră. Crăciunel o arată acum tuturora și spune: „O lanternă care vede departe...".

TUDOR MANTA

O discuție INTERESANTĂ

Dimineața se arătase parcă mai luminoasă și mai călduroasă. În colțul străzii mai întotdeauna se strîng copiii. Un bloc nou se înalță mîndru și impunător și mulți dintre copiii familiilor ce locuiesc în cartier își găsesc în preajmă un loc de joacă. Majoritatea copiilor sînt pionieri care de abia așteaptă să se întîlnească pentru a-și povesti ultimele noutăți.

Pionierul Bedereag Marin din clasa a VI-a e cu sora lui mai mică, Sanda, și ea tot pionieră. Astăzi s-au întîlnit cu Georgescu Eleftarie, cu Ștefania Ruxandra — de asemenea, colegi cu ei la Școala de 7 ani nr. 2 din Rîmnicu Sărat.

— A, dar uite-o și pe Anca! Bine ai venit. Cînd ai sosit?

— Chiar aseară — răspunse Marinescu Anca.

— Știi, și eu am fost în tabără. Și sora mea, adăugă Marin. Am petrecut acolo zile foarte frumoase pe care nu le voi uita niciodată. Și, adăugă el, tăticu și mama ne-a promis că din primul lor salariu mărit ne vor face o surpriză. Cred că-mi va cumpăra bicicletă...

Pe fața lui Marin oricine putea citi o mare bucurie. Vorbea cu entuziasm despre mărirea salariilor părinților lui care muncesc la fabrica de țigarete din oraș. Discuția a continuat. Au mai venit și alți pionieri. Deodată, apare de după colț o femeie bătrînă. Era maica Manuca.

— Ce tot vorbiți acolo, măi copilașilor?

— Ei, maică, despre salarii, zise Marin.

— Dar voi aveți salarii, bată-vă norocul!

— Noi nu avem, dar au părinții noștri, răspunse Anca. Și asta înseamnă că noi vom avea mai multe surprize plăcute.

— A, bată-vă să vă bată! Vorbiți și voi despre salarii... Eu credeam că numai noi, vîrstnicii, ne bucurăm.

Maica Manuca a plecat. Ei însă, au rămas să discute mai departe despre mărirea salariilor, despre frumoasele zile petrecute în taberele pionierești și... despre multe alte întîmplări din viața lor fericită.

I. MITROI

DIN JURNALUL DETAȘAMENTULUI 9

La tabăra Lacul Victoria s-au adunat pionieri din raioanele Gilort, Baia de Aramă și Tg. Jiu. Prieteniile s-au legat repede. Calatoiu Gheorghe, fiu de colectivist din satul Petrești, e un copil vioi și perseverent. Bun înotător, a fost însă tare necăjit că noul său prieten, Juganaru Mișu, nu știa să înoate.

— Te învăț eu, s-a oferit Calatoiu.

— Hai să încercăm...

Cu strădanie și cu perseverență, Mișu a învățat să înoate. Dar și Calatoiu a aflat la rîndu-i lucruri noi și interesante în timpul petrecut în tabără. El povestește acum că de la Muzeul de Artă pe care l-au vizitat, i-au rămas în minte mai ales picturile lui Nicolae Grigorescu și Th. Aman.

Frații Urban aduc mereu vorba, în discuțiile cu noii lor prieteni, despre cît de mult s-a înfrumusețat orașul lor, Tg. Jiu, în ultimii ani. Și cu toate că sînt de felul lor copii liniștiți și rar îi auzi vorbind tare, despre acest subiect discută cu multă aprindere.

— Să vezi noua fîntînă arteziană!

— Și blocurile — intervine hotărît, Viorel. Noile blocuri sînt minunate...

★

Fericiți, sănătoși, copiii își petrec vacanța în tabăra pionierească, amenajată anume pentru ei. Dragostea și recunoștința lor se îndreaptă spre partid, care le-a creat asemenea minunate condiții de odihnă. Filele jurnalului detașamentului nr. 9, consemnînd impresii din vizitele făcute în gospodării agricole colective, din întreprinderi și instituții, din excursii și tabere, exprimă exact aceste simțăminte care-i animă pe toți copiii patriei: „Sîntem fericiți și mîndri pentru clipele frumoase pe care le trăim. Mulțumim din inimă partidului!"

Lacul Victoria, reg. Oltenia

ANA MIHĂILESCU

DIN VACANȚA

Două echipe FRUNTAȘE

De pieptul imens al unei hale de la fabrica „Unio" din Satu Mare, stătea aninată o placarda. Pe ea scria: „Echipa comunistului Vasile Budai e în întrecere socialistă cu echipa comunistului Vasile Poștaș".

Budai și echipa lui se găseau în fundul halei. El împărțise sarcinile minuțios pe fiecare om. În jocul scînteietor al luminii electrozilor, sudorii executau operațiunile de sudare a părților laterale ale vagonetelor. Lăcătușii-montori fixau roțile și finisau lucrarea. Vopsitorii le îmbrăcau într-o culoare verzuie, odihnitoare.

Budai, după ce mai dădu cîteva lămuriri unuia din ei, se apropie de mine și zise:

— Nu-i atît de ușor să cîștigăm întrecerea. Oamenii lui Poștaș sînt foarte pricepuți. Cît despre el, nu mai vorbesc. E un meseriaș desăvîrșit. Au realizat pînă acum o economie de 24.000 de lei. De cîteva săptămîni sînt toți în mare fierbere. Sînt hotărîți să cîștige întrecerea.

Dar nici noi nu ne lăsăm mai prejos. O parte din echipa mea muncește la o grindă de plafon, pentru frații noștri de la Hunedoara. Am hotărît să le-o dăm cu zece zile mai înainte. Așa vor putea și ei termina cuptorul de propulsie mai curînd.

Oamenii din echipă? Iată-i, aceștia sînt!

Comunistul Șuta, cu mîinile încordate pe bormașină, sfredelea ultimele găuri. La capătul celălalt al ei, Zonga, măsura cu comparatorul dimensiunile, iar Curteanu își ridica privirea de pe desen la fiecare măsurătoare și aproba din cap precizia execuției. Grinda era aproape gata. Budai, cercetă cîteva clipe lucrarea, apoi rămase adîncit în gînduri. Fața ovală începu să i se îmbujoreze, iar ochii îi deveniră mai strălucitori sub bătaia ploapelor. Parcă uitase că se găsește în mijlocul nostru. Deodată însă adăugă:

— Vedeți foile acelea de tablă așezate în stivă? Poștaș abia astăzi o să afle că le-am economisit. Economie! Dar... chiar dacă aș cîștiga întrecerea, o parte din merit i se cuvine și lui Poștaș. Doar am lucrat multă vreme în echipa lui. De la el am învățat tainele meseriei! Și eu, la rîndul meu, mă străduiesc să le-o împărtășesc tuturor celor din echipă.

...Lupta dintre cele două echipe a rămas încă nedecisă. Nu se poate ști care vor cîștiga drapelul de echipă fruntașă. Oamenii din echipa lui Budai sau cei din echipa lui Poștaș. Cu toții luptă însă să întîmpine ziua de 23 August cu cele mai frumoase rezultate în producție.

NICOLAE BULGARU

Lampa lui Ilici în satul „Izvorul Mureșului"

Satul e mic — circa 850 de locuitori, dar se întinde pe o distanță de aproape 6 km. Casele, adevărate vile în mijlocul unor imense fînețe sînt împrejmuite cu... pădure. De curînd, pe marginea șoselei ce trece prin mijlocul satului, au apărut și înaintează semeți stîlpii de telegraf, legați unul de altul cu fire lungi de sîrmă.

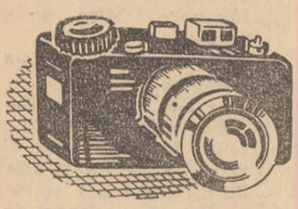
— Tragem lumină electrică — mi-a explicat tovarășul Ion Kindea, președintele Sfatului popular.

A pătruns și în satul nostru lampa lui Ilici. Satul nostru e de nerecunoscut. S-a construit în ultimul timp tot atît cît s-a construit în aproape 100 de ani pe vremea burghezo-moșierimii.

Pe vremea aceia își ridicau case din cărămidă numai chiaburi ca alde Kraus. Acum, toți sătenii. Și înăuntru, în case, ați văzut? Peste tot covoare frumoase, mobilă bună, lustruită, aparate de radio... Partidul nostru ne-a creat minunate condiții de viață. Oamenii doresc să aibă casă frumoasă și trai îndestulat. Și au cu ce-și îndeplini dorințele. De exemplu, Ion Ciobotaru — întovărășit — a ridicat 1.000 lei în această lună, numai pentru laptele predat la contractare. Unii dintre ei au deja lumină electrică. Alții își trag acum. Pînă la 23 August vom ajunge cu electrificarea pînă la școala nouă ce va fi dată în folosință în acest an. În căminul nostru cultural construit de curînd, vom sărbători ziua de 23 August în sala luminată cu becuri electrice. Aducem și film!

Și chiar aici, în fața Sfatului popular va arde lampa lui Ilici. Iată, acesta este semnul unde va fi așezat un stîlp. Și iată, dincolo, la 2 km, liniorii întind sîrmele...

AL. MIHU

Cu aparatul fotografic prin G.A.C.

1. În focul dansului și jocului.
2. Florica Mirea, mulgătoare fruntașă în gospodăria colectivă.
3. Pescarii colectiviști în larg pescuind cu năvoadele.
4. O prietenă a micuților de la grădiniță — pioniera Vlădoi Aristica.

Și de data aceasta, în obiectivul aparatului fotografic am prins cîteva aspecte din munca și activitatea harnicilor țărani de pe pămînturile înfrățite ale colectivei. M-am oprit în comuna Rast, comună așezată pe meleagurile raionului Băilești, la cîțiva kilometri de bătrîna Dunăre. Iată-ne în incinta gospodăriei, în fața unei clădiri. Pe frontispiciul ei — o inscripție: Teatrul de vară „8 Mai". Aci am întîlnit pe artiștii gospodăriei. Tineri și tinere plini de vigoare se întrec în focul dansului și al cîntecului. Ei fac pregătiri în vederea unui frumos spectacol ce-l vor da în ziua de 23 August, cea mai mare sărbătoare a poporului nostru.

Dar cine sînt acești artiști? Iată printre ei pe utemistul Gheorghe M. Guță din brigada de atelaje, fruntaș în muncă — are 154 zile-muncă, pe Augustina Stoica, tot utemistă, are peste 100 zile-muncă și face parte din brigada de cîmp nr. 16. Utemista Florica Mirea lucrează la sectorul zootehnic. Sfaturile lui Simion Borea, colectivist cu mai multă experiență la mulsul vacilor, i-au folosit mult. Utemista Florica Mirea este acum mulgătoare fruntașă a gospodăriei colective. Tînărul șofer Enache Nicolae lucrează pe unul din cele șase autocamioane ale gospodăriei. Pe el, cu cîteva luni în urmă, l-a trimis gospodăria colectivă la școală și a învățat meseria de șofer la Caransebeș. Întîlnindu-l, l-am întrebat: „Unde mergeți cu mașina?" — „La bază, să ducem grîul contractat cu statul, trebuie să terminăm cît mai repede. De mîine începem să cărăm sfecla de zahăr. Avem multă treabă". Și mașina a pornit-o spre bază...

Acestea sînt doar cîteva aspecte din munca și activitatea tinerilor colectiviști din gospodăria colectivă „Drumul socialismului" din comuna Rast, raionul Băilești, care, alături de cei vîrstnici, muncesc cu însuflețire pentru întărirea și dezvoltarea gospodăriei lor colective.

Gr. MUȘAT

Pe drumul cel

Cînd Virgil Cucu, s-a întors din armată, a venit tot la secția transformatori a uzinei. A găsit aproape aceiași oameni. În ce privește procesul de producție, se schimbaseră multe. Fuseseră instalate între timp mașini noi, ultramoderne. Foștii lui tovarăși de muncă l-au primit cu emoție și bucurie. I-au arătat cum funcționează noile mașini, l-au pus în curent cu planul secției, cu realizările. De mai bine de un an încoace, secția lor producea un nou tip de transformatori de înaltă tensiune. Se bucura de toate — de uzina și mai modernă, de tovarășii lui.

Într-o bună zi se pomenește că vine la el un tînăr înalt, slăbuț, cu ochi albaștri și cu părul blond, cîrlionțat. Un ciuf îi atîrna pe frunte.

— Nu mă știi? Banciu! Fănică Banciu, întărește tînărul, mirîndu-se că nu-și mai amintește de el.

Virgil Cucu și-a amintit cu greu de el. Sosise în secție cu puțin înainte de a pleca el în cătănie.

— Te știu, Banciule, spune într-un tîrziu Virgil.

— Știi ce, te luăm în gașca noastră. Sîntem niște băieți, a-ntîia! Eu, Marin, Nicolae...

Virgil n-a zis nici da nici ba. Dar l-a făcut să se simtă stînjenit. Cîteva zile Banciu n-a mai prins vorbă cu Virgil. Doar atît că se salutau. În vremea asta Cucu a putut să afle multe despre Banciu: că nu avea o conduită firească, un ideal, un gînd de viitor. Nu asculta de nimeni, se supăra pe cei care îl luau la rost pentru ceea ce face. Pleca de la lucru, absenta. Din oraș au venit vești despre comportarea sa pe la reuniuni și restaurante...

Virgil Cucu aflînd toate acestea, a rămas pe gînduri: Oare să nu se poată schimba? Nu, nu cred că e atît de rău!

Așa a ajuns Virgil Cucu să-și facă o problemă, o preocupare din starea acestui tînăr. A încercat să se apropie de el, să vadă cum muncește, ce gîndește? Căuta însă ca de fiecare dată cînd discută să fie numai ei doi. Într-o zi, Banciu, lucrînd neatent, a stricat o bobină. Cucu s-a apropiat de el și i-a explicat ce înseamnă să rebutezi o bobină așa de uriașă, cum este aceea pentru un transformator de înaltă tensiune. „Pierzi tu, dar mai mult pierde uzina, pierd tovarășii tăi de muncă". N-a zis nimic, l-a ascultat atent, pe Cucu. Întîmplarea a făcut ca să se amestece în vorbă și o colegă. El, a ripostat cu nervozitate. Doi muncitori mai vîrstnici, împreună cu Cucu, l-au potolit. În aceeași zi, în secție, fu discutat cazul lui Banciu. Cîțiva au propus să i se desfacă contractul de muncă: era recidivist. A vorbit atunci Cucu:

— Mă angajez în fața colectivului... Banciu se va îndrepta!

Banciu nu se aștepta. Vorbele lui Cucu l-au făcut să-și țină privirile-n pămînt. Nu se aștepta! Seara au stat de vorbă pe-ndelete, ceasuri în șir.

— Ascultă mă, Banciule, ce drum ți-ai ales tu în viață? Ce vrei s-ajungi? Un muncitor serios, cinstit, în care oamenii să aibă încredere sau un om de nimic?

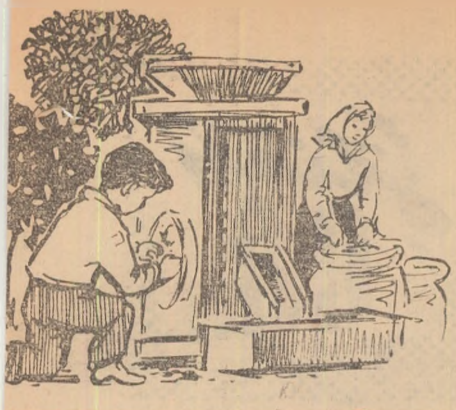
Vorbele comunistului Virgil Cucu l-au înțepat în inimă. A încolțit atunci în Banciu, pentru prima oară în viața lui, gîndul că trebuie cu orice preț să se schimbe, să devin
drum i-a fost
răș nedespărț
plu în viață
...După cîte
că, ordonat și
te, lui Banciu
grafia la p
Cînd s-a văz
i-au apărut la
I-a fost încre
dificilă: o b
A executat-o
o vreme, a
sabilul unei
ție. Cu acest
fusese ales
zației de baz
spus: „Se p
merg pe făga
menii au cap
tine. Tu ai
tărești. Sînt
faci de rîs".
Nu l-a făcu
codașă, Banc
gadă fruntașă
doi al acestu
nit și depășit
ție lună de
nici un rebut
de mare cin
calitate. O b
tele: nu de
clasa a IX-a

VAS

„C

Grozav î
rar Corne
Cît îi zi
și-ar mai
carte. Mai
în vacanță,
rechel...
Deunăzi,
despre el,
luase de la
lectivei o
moasă, că,
tea nemișc
capul în p
iarba răc
frunza pom
nu răsufla.
— Ei, fi
s-a stricat
mașina, au
sul mamei.
fierărie, C
meșterul!
Adîncit î
nel uitase
ze ascultîn
lectorului
scară, să s
rios cum
cu ușurinț
mazăre, un
coșul ca o
supra sele
— Care
se miră b
nîndu-se g
Se urcă
uită în
O cercetă
din alta,
scară privi
cu ciudă.
— Aha!
spuse deo
ranța omu
tehnică, tr
aripioare c
sub coșul
— Dar
prostiile ș
rărie, că p
îi spuse n
Nu mai a

„Meşterul”

place lui Mo-
să citească.
ı de mare, nu
ıa ochii din
ıles că acum,
are timp be-

cînd am aflat
se vede că
biblioteca co-
arte tare fru-
aşa cum stă-
t, cufundat cu
lme, trîntit în
roasă de sub
lor, parcă nici

-ar să fie, că
drăcia asta de
i deodată gla-
Dă fuga la
rnel, să vină

n lectură, Cor-
ă se mai amu-
d zuruitul se-
nstalat lîngă
e mai uite cu-
nama răsturna
i găleţile cu
ı după alta, în
pîlnie de dea-
torului.
să fie buba?!
ăiatul scărpi-
rijuliu în cap.
ṣcară şi se
riorul maşinii.
dintr-o parte,
iar se urcă pe
nd în selector

.. Asta e, îşi
lată, cu sigu-
lui priceput în
igînd discul cu
a de elice de
plin cu mazăre.
lasă o dată
l du-te la fie-
ierdem timpul,
nama supărată.
ucă însă să-i

explice că ei, colectiviştii din Sîntandrei, regiunea Hunedoara, le-au promis colectiviştilor din satele din jur sămînţă de mazăre din soiul ăsta, superior, de-al lor; că trebuie să termine selecţionatul mazării pînă seara, că băiatul şi dispăruse. Alături, acasă, sub un şopron, acolo unde-şi are el „atelierul”: o lădiţă cu cîteva scule şi un capăt de şină de tren — ilăul.

Aşeză discul pe muchea şinei groase şi prinse să lovească cu ciocanul în el, îndreptînd una din aripioarele ce se strîmbase într-o pietricică, împiedicînd buna funcţionare a selectorului.

— E gata, mamă! Poţi să-i dai drumul!...

Mama îl privi cu oarecare neîncredere, totuşi, după ce băiatul fixă discul, porni maşina. Mazărea prinse să zuruie vijelioasă pe jgheaburile în spirală, alegîndu-se într-un vas boabele cele mai sănătoase, aurii şi tari. Să rodească din plin şi în colectivele învecinate!

Cornel se apropie şi-i spuse mamei care-l privea mirată:

— Cum aveam să mă duc cu...? O nimica toată! La fierărie sînt treburi mai importante de făcut, adăugă el şi se repezi la umbra pomilor, să-şi continue lectura cărţii pe care vîntul o răsfoia uşor cu degetele...

AL. DINU IFRIM

...cun

ă altul. Pe noul
tot timpul tova-
it Cucu: exem-
şi în muncă.
va luni de mun-
punctual la toa-
ı i-a apărut foto-
ınoul fruntaşilor.
ut acolo, în ochi
crimi de bucurie.
dinţată o lucrare
obină complicată!
fără cusur. După
fost ales respon-
rigăzi de produc-
prilej, Cucu, care
secretarul organi-
ă din secţie, i-a
are că lucrurile
şul cel bun. Oa-
ătat încredere în
latoria să le-o în-
sigur că nu mă

t. Dintr-o brigadă
iu a făcut o bri-
. Pe trimestrul
i an şi-a îndepli-
planul de produc-
lună fără să dea
, cîştigînd titlul
ste: brigadă de
ıcurie vine cu al-
mult a terminat
a rezultate bune.

ILE CABULEA

Pentru cauza comunismului şi a păcii

Delegaţia de partid şi guvernamentală a Republicii Populare Romîne, condusă de tovarăşul Gheorghe Gheorghiu-Dej, a vizitat, timp de aproape două săptămîni, Uniunea Sovietică, minunata ţară în care a fost elaborat proiectul grandiosului Program de construire a comunismului. Pretutindeni pe unde delegaţia noastră a trecut, prin măreaţa şi înfloritoarea Moscovă, prin eroicul şi strălucitorul Leningrad, prin Kiev oraşul-grădină, prin Tbilisi frumoasa capitală a Gruziei, a fost întîmpinată cu caldă prietenie şi dragoste.

Poporul sovietic constructor al comunismului, poporul care a făcut primii paşi în cucerirea Cosmosului prin zborurile efectuate de Gagarin şi Titov, a arătat delegaţiei noastre bucuria sinceră, frăţească, pentru realizările din patria noastră pe drumul construirii socialismului, pentru contribuţia poporului nostru la lupta pentru pace.

In toate problemele care privesc relaţiile dintre ţara noastră şi Uniunea Sovietică, probleme discutate de către delegaţia noastră şi înalţi reprezentanţi ai Partidului Comunist al Uniunii Sovietice şi ai guvernului sovietic, a fost o deplină unitate de vederi. Incă o măreaţă dovadă a prieteniei de nezdruncinat izvorîtă din aspiraţiile poporului nostru şi a popoarelor Uniunii Sovietice.

Poporul nostru a întîmpinat din toată inima, cu viu entuziasm, rezultatele deosebit de rodnice ale delegaţiei noastre de partid şi guvernamentale şi vestea că în ţara noastră a fost invitată o delegaţie de partid şi guvernamentală a Uniunii Sovietice şi personal tovarăşul Hruşciov. Cu viu entuziasm îşi exprimă oamenii muncii, la locurile de muncă, dorinţa şi hotărîrea de a contribui cu toate forţele la întărirea continuă a prieteniei cu Uniunea Sovietică, prietenie de nezdruncinat în folosul lagărului socialist şi al întăririi păcii între popoare.

In timpul vizitei delegaţiei la Muzeul Ermitaj din Leningrad.

Prin ţara constructorilor comunismului

Pe Lenin, în veci îl vom slăvi

Oricît de des ai vizita Moscova, fiecare nouă revedere îţi dezvăluie aspecte necunoscute încă, îţi încîntă privirea şi-ţi bucură inima cu noi şi minunate realizări. Cartiere uriaşe care în urmă cu un an-doi nu existau, clădiri masive, elegante, noi staţii de metrou, teatre, cinematografe, scuaruri, magazine moderne... Moscova se dezvoltă într-un ritm uluitor şi din frumoasă devine mai frumoasă.

Moscova primeşte zilnic mii şi mii de oaspeţi, din ţară şi de peste hotare. Oaspeţii vizitează cu privirea plină de admiraţie noile cartiere sau admiră frumuseţea oraşului de pe înălţimile colinelor lui Lenin. Dar toţi au în Moscova locuri bine cunoscute, scumpe inimii lor, pe care le vizitează ori de cîte ori trec prin capitală.

În muzeul Lenin din Moscova, ai să întîlneşti mulţi vizitatori care se opresc cu emoţie asupra fiecărui obiect ce reînvie amintirea marelui conducător al revoluţiei proletare victorioase, V. I. Lenin. Foarte mulţi dintre ei nu vizitează pentru prima oară muzeul. Exponatele le sînt cunoscute, familiare. Şi totuşi, cu cîtă atenţie şi emoţie se opresc în fiecare sală. Fiecare privire a lor, fiecare gest îţi spun: *„Pe Lenin, în veci îl vom slăvi!”*.

Lîngă Piaţa Roşie unde se află mausoleul Lenin-Stalin, există un parc cu flori multicolore şi copaci umbroşi, cu bănci pentru odihnă.

Sînt însă zile cînd vizitatorii parcului nu se grăbesc să-şi ocupe locurile pe bănci, nici să se odihnească la umbra bătrînilor copaci. Vin aici pentru a vizita mausoleul. Da, pentru că de aici se formează uriaşul rînd ce înconjoară uneori întregul parc de-a lungul zidurilor Kremlinului, pentru a ieşi apoi în Piaţa Roşie. Sute de oameni, bătrîni, tineri, soldaţi, femei, pionieri aşteaptă în tăcere apropierea clipei solemne.

Ne alăturăm şi noi şuvoiului uriaş de oameni care au venit să aducă omagiul lor Marelui Lenin şi lui I. V. Stalin.

Pe măsură ce coborîm în mausoleu, emoţia pune tot mai mult stăpînire pe inimile noastre. Cu răsuflarea tăiată, oamenii se opresc o clipă în faţa soclului unde este aşezat Vladimir Ilici Lenin — parcă vor să-şi întipărească pentru totdeauna în minte figura marelui conducător. Dar nu poţi zăbovi aici mai mult de o clipă. În urmă se află sute de oameni. Înaintăm şi privim în tăcere. Alături de Lenin se află discipolul său credincios Iosif Visarionovici Stalin.

Părăsim mausoleul îndreptîndu-ne spre Piaţa Roşie. Privim în jurul nostru. Oameni cu părul bălai, ruşi, gruzini, uzbeci, ucraineni. Într-un cuvînt, minunaţii oameni sovietici, harnicii constructori ai celei mai înaintate societăţi.

Glorios este drumul parcurs de Marea Uniune Sovietică. Mărețe vor fi realizările sale viitoare în drumul avîntat spre comunism. Dar niciodată poporul nu uită că pe acest drum glorios i-a purtat cu mînă sigură Partidul Comunist întemeiat de marele Lenin. De aceea, şi dragostea, recunoştinţa pentru Vladimir Ilici Lenin, pentru conducătorii poporului sovietic va fi veşnică, nemuritoare.

Totul în slujba omului

Ne îndreptăm spre Kiev pe bordul unui avion TU-104. Uriaşa pasăre de oţel se desprinde lin de pe pămînt, avîntîndu-se spre înălţimi. Toată lumea se simte minunat. Dar cine sînt călătorii acestei moderne nave aeriene? Privim în jur, legăm repede cunoştinţe. Unii sînt muncitori, alţii militari, cîteva colhoznice, copii. Toţi sînt oameni simpli, oameni obişnuiţi, cîţiva din milioanele de constructori înflăcăraţi ai comunismului. Şi încă odată ne dăm seama, vedem cu ochii noştri cum de cele mai noi realizări ale ştiinţei şi tehnicii se bucură masele largi ale poporului.

Aşezaţi în fotolii confortabile unii călători citeau, alţii discutau în timp ce avionul ne purta la înălţimi de peste 8.000 de metri.

În faţa noastră auzeam la intervale destul de scurte scîncetul unui copil şi glasul liniştitor al tatălui. Deodată, copilul izbucneşte în plîns. Cum era şi firesc, privirile tuturor s-au îndreptat spre el. Ce se întîmplase?

— Nu are nimic, ne lămureşte tatăl copilului, un ofiţer de aviaţie cît un munte de voinic. Serioja vrea locul de lîngă fereastră şi doar toate-s ocupate. Dar el nu vrea să înţeleagă cu nici un chip. De îndată, cîţiva călători îi oferă bucuroşi lui Serioja locul preferat. Firesc. Copiilor tot ce e mai bun. Acest principiu e valabil şi aici, la mii de metri deasupra pămîntului.

Plînsul a încetat pe loc. Lacrimile au dispărut într-o clipă. Şi Serioja cu ochii lui albaştri, senini ca şi cerul scrutează gînditor întinderea nemărginită a oceanului aerian. Poate îşi închipuie în această clipă că face înconjurul pămîntului alături de Gagarin sau Titov. Dar mîine, cine ştie, poate chiar voinicul acesta va străbate în realitate spaţiile interastrale.

Viitorul luminos al Patriei Sovietice dă posibilitatea fiilor săi să-şi împlinească visurile cele mai îndrăzneţe, să ridice pe culmi tot mai înalte ştiinţa şi tehnica în numele omului, al fericirii sale.

C. NICULESCU

Un fapt semnificativ

Nu de mult, revista „Life” a publicat o fotografie înfăţişînd un dulău „respectabil” cu... pălărie şi mustăţi stufoase, avînd legată de juvăţul de la gît o cutie de conserve. Alături de el se răsfăţa anunţul prin care se arăta că conservele sînt pentru... cîini, că sînt gustoase şi bogate în calorii etc., etc. De, reclama e sufletul comerţului. Dacă poza dulăului nu ar fi apărut o dată cu anunţul, cine ar fi auzit aşa ceva, ar fi crezut că-i o glumă nesărată. Dar nu-i nici o mirare! În S.U.A., totu-i posibil, în afară de îmbunătăţirea vieţii muncitorilor, de asigurarea lucrului pentru aceştia. De aceea, zilnic mii de muncitori rămîn fără lucru îngroşînd rîndurile şomerilor. În S. U. A., pentru capitalişti, viaţa unui cîine este mai preţioasă decît a unui om. Diverse asociaţii de îngrijire a cîinilor se ocupă ca patrupezii canini să nu ducă lipsă de nimic. Bineînţeles, că numai cei care sînt ai bogaţilor! De exemplu, Institutul pentru sănătatea şi înfrumuseţarea cîinilor din New-York are un buget egal cu cheltuielile statului privind întreţinerea a 23 de licee.

La New-York, ai putea să mai întîlneşti baruri şi coaforuri luxoase, cu reclame ţipătoare şi fulgerări de neon: „pentru cîini şi căţeluşe”, încît nu te-ai mira cînd ai afla că vestitele conserve de mai sus sînt produsul unei fabrici deschise special în acest sens.

Gusturile rafinate ale lui „Baby” sau „Pusy” pot fi delectate de acum înainte cu cele mai gustoase muşchiuleţe, pulpănaşe de pasăre în aspic sau cu suc propriu... Dacă „Baby” e mai pretenţios şi îi place picant, mănîncă picant! Năzuros să fie, că stăpîna îi face tot ce-i va sta în putinţă ca nu cumva javra să se prăpădească de poftă. Doamna va avea grijă să-l îmbrace cît mai cochet pentru că s-ar putea să meargă cu el la recepţie, întrucît „nepreţuita ei prietenă”, doamna Dupont Nemour organizează neuitate asemenea sindrofii. Nu poate uita recepţia de pomină, de pe urma căruia i-a rămas un nod în gît că javra ei n-a luat premiul!

Iarăşi nu trebuie să mire pe nimeni acest lucru: la doamna Dupont de Nemour a avut loc o recepţie pentru cîini şi căţeluşe. Ţinuta obligatorie pentru patrupezi: bolerouri brodate în fir de aur sau împodobite cu pietre preţioase. Cu prilejul acesta s-au oferit şi premii pentru cea mai elegantă ţinută a căţeilor. Premiul a fost cîştigat de doamna Mellon a cărei căţeluşă purta un colier în valoare de 15.000 dolari, comandat special la Paris Vorba ceea: dacă-i bal, bal să fie! Şi cînd te gîndeşti că printre docurile New-Yorkului găseşti copii în zdrenţe, cu ochii aprinşi de foame, gata să scotocească prin gunoaie pentru o bucată de pîine!

Dar asta-i la New-York! New-York-ul este capitala S.U.A., iar S.U.A. o ţară imperialistă.

C. MIHAI

Patria noastră devine tot mai frumoasă

Poporul nostru este în plin avînt de construire a socialismului. Se schimbă înfățișarea orașelor și a satelor țării noastre. Nu există localitate în care să nu fi apărut locuințe noi, fabrici sau uzine.

Cine nu-și amintește sau n-a auzit cum arătau cartierele și străzile pline de mizerie ale mahalalelor ? Sau cocioabele satelor ?

Dar iată, că la îndemnul partidului au venit arhitecții, inginerii și muncitorii să schimbe fața orașelor, a satelor. Excavatoare puternice au înlăturat cocioabele și mîini harnice mînuind mașini moderne au pornit să înalțe, într-un ritm necunoscut pînă astăzi, zidurile construcțiilor noi. Bunul gust, liniile simple, culorile placute, iată ce caracterizează stilul noilor construcții.

Cladirile nu se înalța la întîmplare. Ele sînt cuprinse în planuri generale, prin care se organizează localitățile, avînd drept scop crearea de condiții cît mai bune pentru locuitorii lor. Congresul al III-lea al partidului a prevăzut în perioada 1960—1965 construirea de locuințe noi cu cca 300.000 apartamente, iar pentru realizarea acestui program statul aloca cca 13 miliarde lei.

Situația grea moștenita de orașele țării noastre, ca urmare a existenței regimului burghezo-moșieresc și a distrugerilor războiului, este tot mai mult înlăturată. Acelora, care n-au fost de mult la Galați, Ploiești, Iași, Craiova, Bacău, Pitești, le este greu să recunoască aceste orașe. Ansambluri arhitectonice spațioase se înalță acum în inima fiecăruia dintre aceste orașe. Dar nu numai atît. Construite din temelii au apărut orașe noi pe harta patriei. Orașul Victoria, Onești, Hunedoara...

Capitala patriei se înfrumusețează și ea mereu. Acolo unde era Calea Griviței, cu cocioabele ei sărăcăcioase, se înalță acum un vast cartier cu blocuri de locuit. Și cine n-a rămas încîntat privind siluetele clădirilor din Piața Palatului R.P.R. sau blocurile de locuințe înalțate pe marile bulevarde ale capitalei ?

Litoralul, loc de odihna pentru oamenii muncii din țară și oaspeți din străinătate s-a îmbogățit cu minunate blocuri. Construcțiile de la Mamaia, Constanța, Eforie sau Mangalia umplu inima fiecaruia de mîndrie.

Satele îmbraca și ele haina de sărbatoare. Case luminoase, trainice, înlocuiesc rînd pe rînd locuințele dărăpanate, moștenite din trecut.

Construcțiile sînt în plin avînt. Directivele Congresului al III-lea al partidului au prevăzut pe ani înainte, ce urmează să se construiască. Ritmul construcțiilor va crește din ce în ce. Astfel, pînă în anul 1975, practic problema locuințelor va fi rezolvată. De asemenea, pînă în anul 1965 se vor construi circa 15.000 săli de clasă.

Oriunde te duci, te întîmpina glasul vesel al macaralelor, schelele mîndre înălțate spre soare. Cu fiecare schelă înălțată, cu fiecare etaj construit, cu fiecare casă terminată orașele noastre, satele, patria dragă devine tot mai frumoasă.

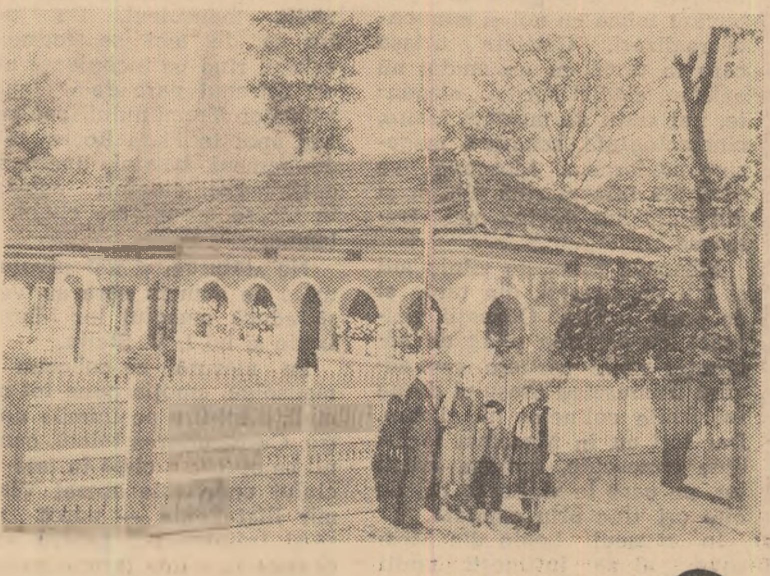
Arh. AL. BUDIȘTEANU
candidat în științe

Construită în anii puterii populare, fabrica de fire și fibre sintetice de la Săvinești este una dintre cele mai moderne fabrici din țara noastră.

Blocuri mîndre, teatre, magazine, împodobesc tot mai mult orașele patriei. Constructorii se străduiesc să înalțe pentru oamenii muncii adevărate palate. Fotografia de față vă înfățișează un aspect al noului centru construit în Galați.

Munca în colectivă a adus după sine bunăstarea și fericirea. Tot mai mulți sînt colectiviștii care își ridică case noi, luminoase.

Pe urmele escavatorului

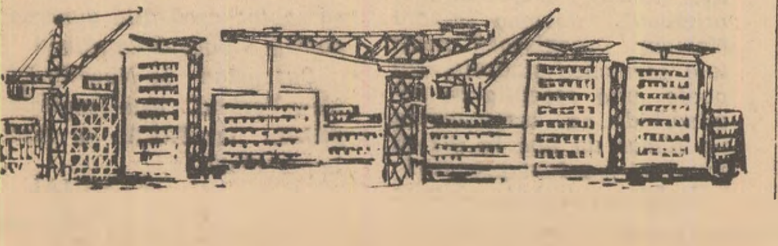
Deși era încă dimineață, Ștefănel fu trezit de zarva copiilor care-l strigau la poartă. Se îmbrăcă grăbit și porni cu ei. „Știi, ceva grozav ! A venit excavatorul...". La început Ștefănel nu prea înțelese dar cînd ajunseră la terenul lor de joacă, văzu acolo cum mușca din pamînt cupa uriașă a excavatorului. Atunci se lămuri. Aici se vor înălța construcții ! „De ce mi-ați spus atunci, zilele trecute cînd v-am văzut aici, că stabiliți am-pla-sa-mentul ? întreba el pe tovarășul inginer. Ce are una cu alta ?"

Trecură mai multe zile, mai multe săptămîni... Ștefănel și prietenii lui veneau în fiecare zi la șantier. Aflară multe lucruri interesante. De pildă, că „amplasamentul" nu este altceva decît stabilirea locului unde se va înălța clădirea. Și că lucrul acesta nu-i ușor de loc. Trebuie să se studieze cu atenție terenul, să se știe care este puterea lui de susținere. Numai după aceea vine și... excavatorul. El face loc fundațiilor, adică betonului turnat la adîncime de cel puțin un metru sub pămînt. Ei, și cînd betonul s-a făcut tare ca... betonul, începe construirea pereților. Cifrele, liniile, săgețile de pe schemele inginerilor spun multe lucruri interesante. Nu la întîmplare se face peretele dinafară mai gros, ci pentru ca să apere de frig, căldură și zgomote. Acolo, pe scheme, este notat calculul presiunii care apare în zidărie și care rezultă din greutatea etajelor de deasupra, rezistențele, dimensiunile... Și numai după ce toate acestea sînt cunoscute, muncitorii încep lucrul.

Ștefănel se aștepta, așa după cum văzuse el pînă acum, ca mîinile pricepute ale constructorilor să facă pereții din cărămizi așezate în rînduri orizontale și legate cu mortar. Avu însă o surpriză : macarale mari aduseră pe șantier niște cărămizi uriașe, cu dimensiunile unui perete. Află că acestea sînt panouri din beton armat și că ele se îmbină doar cu ajutorul unor stîlpi de beton. Și de-abia se bucura că un etaj era gata, că se și începea construirea celuilalt. Astfel că, atunci cînd muncitorii lucrau la acoperiș, făcînd o terasă de toată frumusețea, Ștefănel trebui să-și pună mîna streașină la ochi ca să poată vedea „Minunat bloc ! zise el cu glas tare, adevărat palat !"

Dar gîndurile lui fură întrerupte. Nu departe începuse să lucreze un excavator. „Aha, s-a „amplasat" altă construcție, își zise el"...

E. TOFAN

Știați că...

...pîna în anul 1970 se va ajunge la un volum de construcții anual de 100-120 mii apartamente, adică echivalent a 3 orașe de mărimea Clujului ?

★

...în 1965 se vor construi la orașe 65.000 — 70.000 apartamente, adică atît cît s-a construit în întreaga perioadă 1954—1959 ?

...în ultimul timp pe constructori îi preocupă problema prefabricarii de apartamente întregi ? Aceasta înseamnă, ca pe șantiere vor fi aduse camerele gata construite în fabrică, urmînd să fie doar îmbinate. Un astfel de bloc se construiește la Onești.

...la fabrica de geamuri Scăeni se fabrică geamuri termoizolatoare rezultate din două foi de geam înrămate și avînd între ele un strat de aer uscat, izolator ?

...producția materialelor de construcție va ajunge în 1965 de 20 de ori mai mare decît în 1938 ?

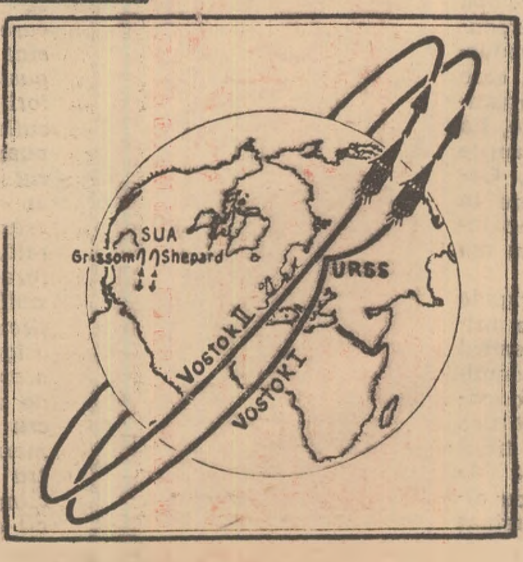

Zboruri cosmice și... salturi în ocean

Două zboruri în spațiul cosmic — și două salturi în apele Atlanticului... În desenul publicat de ziarul „Neues Deutschland" sînt arătate „salturile" astronauților americani Shepard și Grissom și zborurile pe orbite în jurul Pămîntului, efectuate de navele cosmice sovietice „Vostok I" și „Vostok II".

Iată și cîteva date comparative.

Numele	Înalțimea maximă km.	Km. parcurși	Durata zborului	Greutatea navei (în kg.)	Viteza km./oră
U.R.S.S.					
Gagarin	302	circa 40.000	108 min.	4.725	circa 29.000
Titov	257	peste 700.000	25 ore, 18 min.	4.731	circa 29.000
S. U. A.					
Shepard	180	483	15 min.	circa 1.000	8.106
Grissom	187	500	15 min.	circa 1.000	circa 8.000

Din poșta SĂPTĂMÎNII

Zilele trecute, prin centrul orașului Giurgiu înainta o coloană de autobuze. La primul popas, din mașini au coborît o mulțime de pionieri și școlari din comunele raionului Alexandria, care au participat la o interesantă excursie prin țară.

În drumul lor, excursioniștii s-au oprit la Muzeul de istorie al orașului Giurgiu, unde au aflat unele lucruri despre trecutul orașului. Apoi, au vizitat Podul prieteniei și atelierele navale „Filimon Sîrbu".

Excursia prin orașul Giurgiu au încheiat-o cu o frumoasă plimbare cu vaporul pe Dunăre.

IVAN ION
orașul Giurgiu

Pe lîngă celelalte activități distractive și întreceri sportive organizate în zilele de tabără la Casa pionierilor din orașul Bacău noi, pionierii, am participat și la o excursie prin țară.

Amintiri foarte frumoase avem de pe muntele Postăvarul, de unde am admirat înălțimile și pădurile din jur, funicularul... din drumul în care am trecut prin defileul de la Turnul Roșu, din vizita făcută la Castelul Bran.

Dar admirația noastră a crescut îndată ce am ajuns în capitala noastră dragă. Noile construcții ale Bucureștiului și minunatul Palat al pionierilor ne-au încîntat.

Imaginile adunate în această minunată excursie le vom păstra ca pe cele mai dragi amintiri din frumoasa noastră patrie.

CIUPERCA PAVEL
Școala medie nr. 2,
Bacău

Am așteptat cu nerăbdare ziua în care am pornit în excursie prin țară și... am luat-o spre nordul Moldovei. Ne-am oprit la fabrica de postav de la Buhuși, apoi la Combinatul de îngrășăminte chimice de la Roznov. Aici, am văzut lucruri noi și foarte interesante pentru noi dar Bicazul, unde am ajuns mai tîrziu, ne-a uimit. Cînd am văzut barajul, marele lac de acumulare și mai ales miile de becuri sclipitoare, credeam că ne aflăm într-un peisaj de basm. Imaginea minunată a serii petrecută la Bicaz, am purtat-o cu noi și prin orașele Reghin, Alba Iulia, Sibiu, Brașov...

RUDEANU GABRIELA
Școala de 7 ani nr. 1
Bîrlad, reg. Iași

Cupa „Scînteii pionierului" la natație

(Urmare din pag. I-a)

a XI-a, a revenit organizației raionale de pionieri I. V. Stalin, care s-a prezentat cel mai bine în actuala ediție, realizînd cel mai mare punctaj.

La revedere, dragi pionieri. La anul ne vom întîlni din nou la cea de a XII-a ediție a Cupei „Scînteii pionierului"!

REZULTATE TEHNICE

33 m. bras fete : **1. Zahu Mioara 31" ; 2. Simionescu Raluca 31"4/10 ; 3. Zamfirescu Ștefania 35".**

33 m bras băieți : **1. Wehter Peter 30" ; 2. Lapoș Ion 30"5/10 ; 3. Butinger Paul 30"6/10.**

33 m liber fete : **1. Simionescu Carmen 24"8/10 ; 2. Rendt Marina 27"1/10 ; 3. Melnic Mariana 30".**

33 m liber băieți : **1. Marin Andrei 23"6/10 ; 2. Matei Ovidiu 26"; 3. Trăistaru Jean 26"5/10.**

66 m bras fete : **1. Stănuță Paula 1'05" ; 2. Treistaru Melania 1'06"5/10 ; 3. Rădac Nicoleta 1'12".**

66 m bras băieți : **1. Ioniță Alexandru 57"6/10 ; 2. Lazăr Radu 1'01" ; 3. Costea Cornel 1'02"1/10.**

66 m liber fete : **1. Oteteleșeanu Anca 1'08"2/10 ; 2. Pușcașu Doina 1'14"5/10 ; 3. Ogretineanu Cristina 1'23"4/10.**

66 m liber băieți : **1. Bancu Constantin 50"5/10 ; 2. Păunescu Paul 58"5/10 ; 3. Dan Ieronim 60"1/10.**

Clasament general : **1. Raionul Stalin 62 puncte ; 2. Raionul 1 Mai 54 puncte ; 3—4. Raionul 23 August și Gh. Gheorghiu-Dej cu cîte 24 puncte.**

Ne pregătim pentru 23 August

În comuna Berești, regiunea Galați, s-a terminat construcția Casei de cultură. Cu ocazia zilei de 23 August ea va fi inaugurată. Pionierii și utemiștii din această comună au hotărît să prezinte cu acest prilej un frumos program artistic.

Repetițiile la jocuri, cîntece, piesa de teatru, au început.

Brigada de agitație a pionierilor din care face parte și Mardare Alexandra, va fi și ea prezentă la serbare. Tot în vederea zilei de 23 August, pionierii au hotărît să înfrumusețeze comuna, prin îngrijirea spațiilor verzi și pavoazare.

★

La Casa pionierilor din Ploiești, zilnic vei găsi multă animație. Aici, corul de copii al Casei pionierilor se pregătește cu multă seriozitate pentru concertul ce-l vor da chiar în ziua de 23 August, la Teatrul de Stat, acompaniat de orchestra simfonică a orașului Ploiești.

Repertoriul este foarte bogat. Cîntece ca „Partidul călăuza noastră", „Luminoasă zi de august", „Cravata roșie" etc. sînt bine cunoscute de cei 210 pionieri ce frecventează ansamblul coral al Casei pionierilor din Ploiești.

Ansamblul a luat ființă în acest an, iar primul spectacol l-au dat cu ocazia zilei de 8 mai, cînd au și avut primul succes.

Ce să fiu

Intîlnire cu.. viitorul

„...Și așa., după 7 clase elementare mi-am văzut visul împlinit. Eram elev al școlii profesionale. Au urmat anii frumoși în care profesorii de la școală, maiștri îmi luminau drumul spre tainele meseriei de oțelar. Am învățat cu sete. Voiam să cunosc totul în meseria pe care o îndrăgesc. Și comuniștii, muncitorii mai vîrstnici m-au ajutat. In scurt timp mă număram printre muncitorii fruntași. Dar am învățat mai departe, mă străduiam și munceam tot mai bine să dau țării dragi mai mult oțel...". Absolvenții clasei a VII-a de la Școala medie din Calan, regiunea Hunedoara ascultau cu atenție pe omul voinic cu steluța de aur pe piept, pe Eroul Muncii Socialiste Ștefan Tripșa.

De mult doreau ei să-l vadă pe cunoscutul oțelar hunedorean și iată-l acum, oaspete de seamă al adunării lor. L-au invitat pentru a sta de vorbă despre drumul lor în viață. Cei mai mulți dintre absolvenții școlii vor merge mai departe la școala profesională de pe lîngă Uzinele „Victoria" Calan, iar alții la Hunedoara. Dornici să cunoască cît mai multe amănunte despre frumoasa meserie de oțelar ei au invitat pe cei mai vrednici muncitori la adunarea lor.

Lucruri noi, deosebit de interesante au aflat copiii și de la turnătorul fruntaș Adolf Stempel care lucrează în uzină din 1928, de la topitorul Marin Dumitru, care le-a vorbit cu pasiune despre munca sa. El le-a povestit cu mîndrie despre fonta pe care muncitorii uzinelor din Calan o trimit în turnătoriile de la Brașov, la Uzinele „23 August" și „Semănătoarea" din București, la Uzinele „1 Mai" din Ploiești, și în celelalte turnătorii din țară. Despre frumusețea muncii în uzină le-a vorbit și proaspătul absolvent al școlii profesionale, Hanceriuc Vasile. Dar tînărul muncitor a împărtășit fraților lui mai mici, pionierii, și visul de viitor. „După ce voi termina școala medie serală, le-a spus el, voi merge mai departe. în învățămîntul

superior. Vreau să devin un bun inginer și sînt sigur că anii aceștia îmi vor fi de mare folos".

Cuvintele muncitorilor i-au făcut pe mulți dintre absolvenți să-și spună gîndurile de viitor. Pionierii Roșu Gheorghe, Mali Iosif, Groza Gheorghe și mulți alții și-au arătat dorința de-a deveni oțelari furnaliști, sau strungari, muncitori bine pregătiți, folositori patriei dragi. Dorința lor, a celor din clasa a VII-a, s-a auzit mai clar în cîntecul cu care au încheiat adunarea.

În schimbul de mîine s-ajungem am vrea
Mineri furnaliști, cărturari
Să dăm strălucire sub flamura ta
Măreților vise și zilelor mari.

La adunare, ascultîndu-i pe muncitorii fruntași, fiecare își șoptea în gînd : „Așa voi fi și eu !". De aceea adunarea le va rămîne în minte mult timp, ca o întîlnire cu... viitorul.

L. VIȘAN

Colectiviștii de mîine

Era o zi obișnuită de vacanță, cînd pionierii din comuna Scheia, regiunea Suceava, se îndreptau grăbiți spre școală. După aspectul sărbătoresc al școlii puteai să crezi că pionierii au organizat o acțiune deosebită și într-adevăr, așa era. În ziua aceea pionierii aveau în mijlocul lor pe tovarășul Sologiuc, președintele gospodăriei agricole colective și pe tovarășul Constantin G tehnician agronom.

Stînd împreună la sfat, școlarii au avut multe de aflat despre munca colectiviștilor, despre strădania celor mari de a face colectiva mai bogată, comuna mai frumoasă

Auzind despre planurile de înflorire a gospodăriei, școlarii mai mari, absolvenții, nu s-au putut abține să nu le mărturisească dorința lor de a fi folositori colectivei, de a da o mînă de ajutor la înflorirea ei.

— Eu voi merge la școala profesională și voi învăța meseria de strungar, se mîndrea pionierul Păcuraru Liviu, apoi mă voi întoarce să lucrez în atelierul colectivei. Dar Liviu nu este singurul care va lucra pentru înflorirea colectivei dragi. Pioniera Rîșcu Eugenia și alții vor deveni tehnicieni agronomi iar cei mai mulți băieți vor deveni buni tractoriști sau crescători de animale.

Peste cîțiva ani, mulți dintre pionierii de azi vor munci pe ogoarele gospodăriei colective. Atunci, vor putea să-și vadă împlinit visul de azi — acela de a fi colectiviști în gospodăria dragă.

V. L.

Se înalță o școală nouă

Departe, spre nord-vest, se află un țărm de mare, întinsă, fără valuri și fără pescăruși. Cîndva i s-a spus Marea Panoniei. Marea a secat și au rămas doar nisipurile răscolite cînd și cînd de vînturi. Tot pe aci, a mai curs un firicel de apă, pe care erau trase bărcile încărcate cu sare, scoasă de la ocnele Dejului. Trecerea lui Mihai Viteazu prin aceste locuri a făcut ca așezarea să primească numele „Valea lui Mihai". Aci, am cunoscut eu cele 2.000 de mîini harnice, de copii.

Era o zi de vară fierbinte, 1.000 de pionieri puseseră mîinile lor, să compună, nu cu tocul ci cu fapta, în fier, ciment și cărămidă, istoria unor zile din satul lor, cu 11.000 de locuitori.

Părinții își luaseră angajamentul ca în cinstea zilei de 23 August să ridice noua clădire, în care va funcționa prima școală medie de pe aceste meleaguri străvechi.

...90.000 de cărămizi. Cărămizi purtînd dogoarea soarelui de vară, treceau din mînă în mînă, într-un necontenit zbor, de pe iarba pîrjolită de vară, spre înălțimile schelei, unde se înfiripa cu repeziciune etajul, cu clase și coridoare, cu liniștea laboratoarelor de mîine. 90.000 de cărămizi treceau prin mîinile unor pionieri harnici ca Fekete Gheorghiță, Meraru Nicușor frații Dumitru și Simion Petrișor și alții, pînă la cifra de 1.000, cîți purtători de cravate roșii, participanți la construcția școlii sînt în această așezare.

Și zidurile cresc. Cresc spre cerul albastru... Copiii muncesc cu drag. Această școală este a lor. Aci, vor da ei ca mîine examenul de maturitate, cînd vor pleca să devină pricepuți ingineri ai ogoarelor. Părinții lor, colectiviștii din Valea lui Mihai, le sînt bun exemplu.

BRADUL VITEAZULUI

Cei din clasa cincea B făceau botanica în orele profesorului Dan Grigore. Materia îi captivase. Locuiau la munte, şcoala lor era aşezată pe un dîmb de pe care privirea putea

cuprinde întreg orăşelul aşezat la poale şi era destul să ieşi din curte, prin spatele clădirii, ca să te trezeşti în plină pădure.

Elevii descoperiseră în profesorul de ştiinţe naturale, în bărbatul vîrstnic, cu gulerul veşnic răsfrînt, ceva nedesluşit, ceva care îi făcea să se simtă apropiaţi sufleteşte de el, deşi nimeni n-ar fi ştiut să explice exact ce anume este acel „ceva". Erau cu toţii la vîrsta la care năzuiau firesc spre eroism şi visau fie să înfrunte furtunile oceanelor, fie chiar ploile de meteoriţi din Cosmos. Purtau o admiraţie necuprinsă lui Iuri Gagarin şi celor patru eroi ai Pacificului. De aceea era uimitoare pasiunea elevilor din clasa cincea B, faţă de profesorul Dan Grigore.

Profesorul de ştiinţe naturale nu avea nimic eroic în purtări. Vorbea puţin în afara clasei şi umbla într-una cu o carte la subsuoară. Citea din mers şi din pricina aceasta mersul său căpăta o nuanţă caraghioasă, de care copiii nu voiau să ţină seama. E drept, lecţiile lui aproape că nu aveau pereche. Găsea timp, în oră, pentru toate: asculta lecţia trecută, explica lecţia nouă, le înfăţişa materialul didactic, ba găsea timp să le şi recite poezii sau să le spună legende şi poveşti, legate într-un fel de planta sau arborele învăţat în ziua respectivă. Şi-apoi drumurile! Bătuseră împreună, de-a lungul anului, nenumărate poteci, nu numai pentru îmbogăţirea ierbarelor; dar şi pentru simpla bucurie de a înfrunta un povîrniş, de-a te spăla cu apa rece de izvor, de-a culege, cu propria ta mînă, fragii.

Da, profesorul lor de botanică era destul de tăcut în afara orelor de şcoală. În excursiile de cîteva ore sau chiar în acelea de-o zi întreagă, nu le dădea prea multe explicaţii. Abia la şcoală urmau lămuririle. Era limpede că-i plăcea să-i vadă zburdînd pe pajiştea verde, cocoţîndu-se în vîrfuri de stîncă. Nu-i scăpa niciodată din ochi, dar le dădea într-una sentimentul că sînt liberi să facă orice vor.

Şi totuşi, odată, către sfîrşitul anului şcolar, profesorul Dan Grigore a vorbit neaşteptat de mult. Şi nu în clasă! Într-o excursie de mult făgăduită, la locul botezat de oameni „Bradul viteazului". Încă de la începutul anului le vorbise elevilor despre înfăţişarea ciudată a bradului acela: uscat cu trunchiul întreg din rădăcină pînă-n vîrf, dar fără nici o creangă, neted, spălat de ploi, parcă împietrit de vînt. Acolo, la poalele bradului uscat, au aflat copiii povestea tînărului ţapinar

Muncea ca ţapinar la o gură de exploatare. Crescuse împreună cu pădurea, ţinîndu-se — cît fusese mic şi nu ştiuse să umble — de trunchiurile zgrunţuroase şi binevoitoare, ca să rămînă drept, pe picioare. Şi taică-său, şi bunicu-său, întreg neamul lui din urmă, lucrase la pădure ca tăietori ori ţapinari, ca plutaşi. Nici unul nu ajunsese altceva. In tot muntele erau bineştiuţi ca oameni harnici, puternici, în stare să doboare nu numai brazii, ci şi ursul, în luptă dreaptă.

De mic dormise într-una din colibele rotunde, joase, risipite pretutindeni unde munceau pădurenii. Împreună cu oamenii, se tolănea pe cetina de molid aşternută la pămînt, fără nici un prici măcar. În mijlocul bordeiului pe jumătate scufundat în pămînt, ardea liber focul. De mîncare aveau puţin şi aşteptau cu o mie de ochi vara, ca să-i îndestuleze cît de cît muntele, cu fragi, cu zmeură şi ciuperci. Băiatul se deprinsese de mic cu mizeria vieţii de „forestier", şi totodată cu tainele trudei celorlalţi. Deosebia cu uşurinţă toate esenţele de lemn: înţepătoare, dulcege, amărui. Ştia să mişte în aşa fel ţapina, cu ciocul ei de oţel, ca de şoim, încît să urnească din loc, cu puterile lui încă slabe, un trunchi uriaş. Şi toporul ştia să-l mînuie, şi fierăstrăul. Dar dintre toate, locomotiva trenuleţului de munte pusese stăpînire pe inima lui. Ziua întreagă îi dădea tîrcoale şi se

ruga de badea Vasile, mecanicul, să-l ia cu el, că-i poate fi de folos la întreţinerea focului. Tîrziu ce-i drept, mecanicul se induplecase. De-atunci, pînă intrase să lucreze, flăcăiandru, ca ţapinar, nu se dezlipise de locomotivă. Parcă era frate geamăn cu badea Vasile. Amîndoi tuciurii la obraz, mirosind cale de-o poştă a cărbune, amîndoi păşind mîndri că-s îmblînzitorii „armăsarului de foc".

Cînd auzia de sus, de unde dădea drumul buştenilor la vale, şuieratul locomotivei, trăgea o fugă pînă într-o muche de dîmb şi privea lung trenuleţul care şerpuia jos, în vale. Cine îi zărea atunci ochii, înţelegea ce-i în sufletul lui. Ar fi vrut să lucreze pe locomotivă, dar i se răspunsese că are prea puţină şcoală ca să se ocupe de-o maşinărie atît de complicată. El apucase să isprăvească doar trei clase primare. Aşa încît rămăsese la munca lui, la ţapină, simplă şi grea totodată.

Venise apoi războiul. Flăcăiandrul mai crescuse, avea acum mustaţa stufoasă ca o coadă de veveriţă şi ochii lui nu-şi mai găseau astîmpăr. Îi plăcea să ştie totul, nimic să nu scape privirii şi minţii sale. Unii dintre oamenii stăpînilor îi spuneau că-şi cam bagă nasul în prea multe, că-n vremuri dintr-acelea e mai bine să-ţi pui lacăt la gură şi să-ţi vezi de ţapina sau fierăstrăul tău, şi-atît! Dar el continua să stea de vorbă cu oamenii despre una şi despre alta, despre războiul nedrept pe care-l porniseră cei de la cîrma ţării, despre tot greul vieţii de pădureni, care trudeau pentru alţii.

Trecură trei ani. Flăcăul era drept ca bradul, stăruitor ca pîrîiaşul de munte care sapă stînca şi curat la suflet cum e de senin numai cerul.

Şi iată că-ntr-o bună zi, cînd alergase el ca de obicei, să zărească de sus trenuleţul, desluşi vagonetele încărcate de soldaţi cu căşti sure, posomorîte. Înapoiat la ai săi, nu mai munci. Întîrzie multă vreme sprijinit în coada ţapinei, gînditor şi tăcut. Seara aflase că badea Vasile fusese dat jos de la locomotivă: toată săptămîna aveau să se retragă pe-acolo, dinspre front, soldaţi fascişti înfrînţi de armata sovietică. Trenuleţul la care ţinea el atîta avea să transporte acum fascişti? Aproape întreaga noapte nu dormi, iar a doua zi în zori, cînd oamenii îl priviră, masiv şi întunecat cum era, înţeleseră.

Spre prînz, cînd al treilea transport urca liniştit, mun-

citorii erau toţi în locul din care obişnuia tovarăşul lor să privească trenuleţul. Dintr-odată, ca la un semn, tăietorii şi ţapinarii se răspîndiră şi apucîndu-şi uneltele, începură să dea drumul la vale buştenilor, repede, unul după altul, repede, din ce în ce mai repede. Buştenii, prăvăliţi de astă dată pe altă pantă decît de obicei, fără plănci de lemn rotund, săltau cuprinşi parcă de-o ameţeală veselă şi se rostogoleau cu zgomot. Apoi, de jos, un urlet se ridică pînă la muncitori. Ei se reîntoarseră tăcuţi la lucru, numai unul dintre ei întîrzie acolo să mai privească o dată locomotiva sfărîmată.

Nemţii care scăpaseră cu viaţă să căţărară pe pantă vrînd să-i prindă şi să-i împuşte pînă la unul. Dar tînărul ţapinar le striga tovarăşilor săi să se risipească prin pădure, pe munte, iar el rămase să le acopere fuga, prăvălind bolovani asupra fasciştilor. Numai pe el îl prinseră. Şi hotărîră să-l împuşte numaidecît dinaintea unui brad, într-o poiană, sus, aproape de creste. Gloanţele au nimerit nu numai viteazul, ci şi bradul, care i-a împărtăşit soarta. Întîi, în scoarţa ciuruită, au apărut pungi de răşină, cicatricile lui. Pe urmă, după un an, cetina dinspre vîrf a început să se înroşească, ca şi cînd bradul ar fi tras, prin rădăcinile sale din pămînt, sîngele tînărului. Apoi, încet, încet, copacul s-a dezgolit tot. A rămas doar trunchiul neted, spălat de ploi, împietrit de vînt. Iar oamenii l-au botezat „Bradul viteazului".

Povestea bradului acesta i-a făcut pe copii să înţeleagă de unde simt atracţia pentru profesorul lor de ştiinţe naturale. Acel „ceva" putea fi în acelaşi timp admiraţie, respect, recunoştinţă. Aflaseră totodată că tînărul ţapinar fusese, în copilărie, elevul profesorului lor de ştiinţe naturale. Iar profesorul povestise cîndva în clasă, la o lecţie despre stejar, cum un domnitor tăiase în urmă cu sute de ani o întreagă pădure din rădăcini, ca s-o prăvălească asupra oastei cotropitoare.

Copiii îşi puseră în gînd să mai vină la „Bradul viteazului"

MIHAI STOIAN

In excursie

ORIZONTAL:

2. Frumoasă staţiune de munte cu renumite ape minerale, în apropiere de Topliţa; 7. Staţiune balneară din Bărăgan lîngă lacul cu acelaşi nume cu apă sărată; 8. Gol; 10. Se degajă din apele termale; 11. Cunoscut scriitor romîn, autorul frumoasei cărţi „Pe drumuri de munte"; 13. Cu ajutorul vîntului face să pornească barca; 14. Altă staţiune balneo-climaterică unde se află cunoscutul lac sărat Ursu; 15. E curativ şi-l găsiţi pe malul mării, la Techirghiol, Amara etc.; 16. Plecată! (nici la munte, nici la mare); 18. Dînsul; 19. Aluniţă (pop.); 21 Singură; 23. Tîrgul de pe Valea Trotuşului, lîngă care se află renumita staţiune climaterică Slănic-Moldova; 25. Scriitoare sovietică, autoarea romanului: „Intoarcerea"; 28. Porţii; 30. Staţiune climaterică şi trecătoare deschisă de apa Dîmboviţei, ce leagă Braşovul de Cîmpulung; 31. Staţiune climaterică cu cunoscute tabere pionereşti pe Valea Prahovei.

VERTICAL:

1. Renumită staţiune climaterică între Buşteni şi Predeal, pe Valea Prahovei; 2. Vîrfuri de forme ciudate, ce stau alături de „Sfinx" pe platoul Bucegilor; 3. Cel mai înalt vîrf al Bucegilor despre care se spune că este „polul frigului romînesc"; 4. Munţi în vîrful cărora se află două stînci numite „Pietrele Doamnei" şi pe care i-aţi întîlnit în „Fals tratat de vînătoare" de Alexandru Odobescu; 5. Soţia zeului indian Vişnu; 6. Dînsa; 8. Comună mare în regiunea Oltenia; 9. 1 iulie — 1 august; 10. Imbold; 11. A hăuli (pop.); 12. Staţie de cale ferată şi mină de sare pe Valea Trotuşului lîngă Tîrgu Ocna; 14. „Perla" Bucegilor cu cunoscuta „Cotă 1.400"; 17. Cei din ţara noastră au peisaje atît de variate încît întrec chiar pe cei din Elveţia şi Italia (sing.); 20. Pasăre cu pene negre; 22. Crişul care izvorăşte dintre munţii Bihorului şi Metalici din Apuseni; 24. Merge greu la deal cu boii mici, spune o zicală; 26. Alifie (mold.); 27. Singurul lac vulcanic din ţara noastră situat în craterul vulcanului Ciumatul; 29. Gust particular. Dicţionar la îndemînă: NEC, SRI, HOLI.

MIHAI PĂTRAŞCU

film

„Drumul partizanilor"

Detaşamentul de pionieri „Înainte", purtînd numele unui detaşament de partizani care a luptat eroic împotriva fasciştilor, a pornit într-o îndelungată cercetare. Pionierii sînt din Ostrava, Republica Socialistă Cehoslovacă. Iar misiunea pe care au primit-o de a descoperi comoara partizanilor, misiune trimisă printr-un răvaş de căpitanul Hora, nu se dovedeşte a fi o misiune uşoară. Iată-i plecînd cu bicicletele, împreună cu instructorul lor, pe drumul croit în luptă de partizani. Nenumărate peripeţii îi aşteaptă în această călătorie. Vor reuşi oare să descopere comoara partizanilor? Prin cîte întîmplări vor trece, cum se va încheia povestea legată de pierderea unui obiect preţios — cuţitul partizanilor — o să vă povestească eroii filmului. Pe cîţiva dintre ei îi veţi cunoaşte foarte bine: Polda, al cărui tată a fost partizan, Kamil şi pioniera Katka din Slovacia. În film veţi mai face cunoştinţă cu un prieten credincios al pionierilor din detaşament: cîinele lup Oro.

Acest film, interpretat de pionieri, şi dedicat pionierilor, a fost realizat de scenaristul şi regizorul cehoslovac E. Kauer. Vizionînd filmul, veţi încerca simţăminte care înfloresc în inima voastră: dragoste faţă de oamenii muncii, recunoştinţă şi veneraţie faţă de comuniştii care au luptat pentru zdrobirea fascismului şi dorinţa firească a fiecărui pionier de a-şi îndeplini cu cinste datoria.

M. D.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA Bucureşti Piaţa „Scînteii" tel. 17.60.10 17.60.20; Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin"